

PROFIL

Fotó: Németh Natália

BECKEK BECKRŐL. NAPFÉNYBEN SOKKAL JOBB.

BECK HOSSZÚ IDŐ UTÁN ISMÉT TÁNCOS LEMEZT KÉSZÍTTET – SZÍNEK CÍMMEL. BECKÉK, AZAZ BECK ZOLTÁN ÉS BECK LÁSZLÓ ZENEKARA, A 30Y PEDIG NOVEMBER 21. ÉS 25. KÖZÖTT *Égy hét a hajón* CÍMŰ NAGYON SZÍNES PROGRAMSOROZATÁT KURÁLJA AZ A38-ON.

BECK
Colors
[Capitol / Universal, 2017]
POP

/ A Recorder főszerkesztője, Dömötör Endre azzal keresett meg, hogy írjak Beck *Colors* című, új nagylemezéről. Azt válaszoltam, hogy úgyis annyi lemezről, zenéről beszélünk a Zazával, meg hogy van abban valami vicces, hogy a Beckek írnak a Beckről, szóval arra gondoltam, lejegyzem a beszélgetésünket, letisztázom és az lesz a lemezkritika. Közben Zaza Szlovéniába utazott, úgyhogy nem ültünk le beszélgetni a lemezről. Írtam neki egy e-mailt arról, hogy mit vállaltam az ő nevében [is], aztán ahogy alakult a levelezés, azt gondoltam: legyen ez, két tesó beszélgetése Beckről, az új lemezről – szubjektív, árnyalatlan és stilizálás nélküli dokumentuma az első benyomásoknak, a befogadásnak. Mint a *Muppet Show*-ban a két öreg, Statler és Waldorf, kezdünk olyanok lenni.

2017. okt. 28. 15:18 ezt írta („Beck Zoltán”)

Az épp megjelent Beck-albumról kell beszélgetnünk. De nem hiszem, hogy le tudnánk szakítani ezt a lemezt a Beck-élményünkről. A Charlotte Gainsbourggal készült közös lemezük az én legutóbbi és legerősebb benyomásom. Először talán néhány stúdiódokumentumot néztem-hallgattam meg, aztán a lemezt. *A Heaven Can Wait* meg a *Time Of The Assassins* tényleg annyira intim közelségből szólnak, hogy nem tudsz ellépni a dalok elől, behúzz valahogy. Neked mi az első reflex, ha Beck szóba jön?

2017. okt. 29. 20:45 ezt írta („László Beck”)

Sose voltam Beck-rajongó, miközben a *Mellow Gold*-ot rongyosra hallgattam, a *Hell Yes* pedig minden valamire való dj-set kötelező dala. Nem tesz ki az szcientológia izé se. A fehér szőrmegallér meg a cowboykalap pláne. De lenyűgöz az *Information* lemezbőritője, és akkora marhaságot, hogy valaki koporsót húzogató kötött pulcsiban nem is láttam azóta sem. Nekem a Beck a *Loser*. És az a lúzer simán én vagyok.

2017. okt. 29. 20:59 ezt írta („László Beck”)

Na, de hogyan vagy az új lemezzel brá? Mert 13. Meg 4 évnyi daltermés, de őszinte leszek, a *Dear Life*-ig nekem pont az a Tame Impala-disco, amit mondjuk nem rossz hallgatni az őszi leveles utakon, de baszki be nem teszem otthon, ha borozok.

2017. okt. 29. 21:03 ezt írta („László Beck”)

Aztán hallgatom tovább. Biztos az a bajom ám, hogy én a sötétebb dolgokat valahogy jobban szeretem. Mert hát nem rossz ez. Szól, mint a barom, menő popdalok, de hát nem vagyok az a nagy táncos, na.

2017. okt. 29. 21:12 ezt írta („László Beck”)

Na jó, a *Wow* az váó. De mondjuk olyan ez is, hogy a Chairliftnek ez a hiphop elszállós ritmikus cucca sokkal nagyobb hatással volt rám. Baszki, hogy még mindig az a bajom, hogy mikor jön a *Pay No Mind*? Megöregedtem, brá? Nekem a Beck ne korszerűsködjön itten meg ne diszkózzon. *Loser*kedjen. A *QOTSA* zúzzon, a Nirvana legyen halott, a Sting jóképű, Bowie ezerarcú, a Redhot meg heroinista? Vagy csak bosszankodom.

2017. okt. 29. 21:17 ezt írta („László Beck”)

Mert menőség, meg ilyenolyan popdalok, nem tetszik ez a lemez. Úgy nem, hogy akár szerethetném is. Valahogy arra vágyom, hogy fogja meg valamimet és tépje le. Engem a Beck se kényeztessen, meg más se. Nevessek, ugráljak, bögjek. Én zenét hallgatni nem akarok. Nem izgat.

2017-10-29 23:10 GMT+01:00 („Beck Zoltán”)

Én inkább vagyok úgy, hogy ha van egy dal, ami elkap, akkor onnan kezdem el újraérteni az egész lemezt. Vagy azon túl azt, amit Becknek gondoltam addig. Ezen a lemezen az *I'm So Free* ez a dal nekem. A grunge-os refrén annyira organikus, vagy inkább természetesen következik a versszakból, mintha ez a dal a teljes életművet átszólná. Na, de nem ezért tetszik, hanem azért, mert leviszi a fejemet. Képzeld, megnéztem valami koncertfelvételt, talán Japánból, és ott egyben játssza a zenekar ezt a *Loser*-rel, pont azzal. Szóval talán a Beck fejében is megfordult az, hogy van valami retrospektív ereje ennek a dalnak.

2017-10-29 23:11 GMT+01:00 („Beck Zoltán”)

És nem jut eszembe az a Nirvana-dal, neked biztos, te vagy otthon benne, amelyik talán egy akkord kivételével az *I'm So Free* refréntémája.

2017-10-29 23:20 GMT+01:00 („Beck Zoltán”)

Meg az jutott még eszembe, hogy a *Colors*-ban a szintidallamot utálok. Tényleg utálok, és ennek semmi köze a dalhoz, Beckhez, vagy mittudomén. Egyszerűen a '80-as évek olyan zenéit hívja elő bennem, amiket nagyon nem szerettem. De ez az én referenciáimról szól, azt hiszem.

2017. okt. 30. 0:00 ezt írta („Beck Zoltán”)

A *Dear Life*-ban meg hiába van irónia, mégis az egyenessége fogott meg: az az élethelyzet, amiben rögzíti valami megragadhatatlannak a hiányát, de se spleen, se valami ostoba nosztalgia, se az elszalasztott lehetőség – a letisztult tudása csak ennek a hiánynak.

2017. okt. 31. 10:42 ezt írta („László Beck”)

Gondoltam, talán megálmodom a választ, de végül nem jött a Nirvana. Te, figyelj. Ma reggel napsütésben újrhallgattam a kávék mellé. Szemben velem a legmagasabb hegy, amit eddig láttam. Az *I'm So Free* meg a *Loser*... Őrület. Hallgatom az egészet az elejéről megint. Napfényben sokkal jobb a lemez. 🍷

FRISSÍTSD FEL A PILLANATOT!